

města H. ze 6. dubna 1927 zamítnuta; další odvolání st-lky zamítla osk v Ch. nař. rozhodnutím. . . .

O stížnosti uvážil nss toto:

Předmětem zkoumání nss-u jest otázka, byla-li st-lce z osobního automobilu za rok 1926 právem předepsána dávka z motorických dopravních prostředků v obci H. Otázkou, byla-li stěžující si firmě za uvedený rok z tohoto vozu právem předepsána obdobná dávka v obci F., nemohl se nss zabývat, neboť tato otázka nebyla v provedeném adm. řízení na sporu ani nař. rozhodnutím řešena. Skutečnost, že stěžující si firmě byla z uvedeného vozu dávka předepsána také ve F. a tam také zaplácena, přichází v úvahu jen s toho hlediska, má-li nějaký vliv na dávkovou povinnost st-lky v obci H.

Pro spornou otázku jsou rozhodna pravidla o vybírání dávky z motorických dopravních prostředků v H., po případě zákonné předpisy o obecních dávkách (zák. č. 329/21).

Stížnost popírá zákonnost předpisu dávky za rok 1926 především z toho důvodu, že dávka z uvedeného vozidla byla za tento rok předepsána a zaplácena již ve F., a že dvojí, resp. opětné zdanění jeho jest nepřípustno. Námitku tuto neshledal nss důvodnou. Jde o dávku obecní, kterou si vybírá principiálně každá obec, kde jest zavedena, na základě své berní výsosti zcela samostatně. Předpoklady dávkové povinnosti dlužno tedy zkoumat pro území každé obce samostatně. Okolnost, že vozidlo bylo podrobeno dávce již v obci jiné, mohla by proto míti význam jen tehdy, kdyby tu bylo pozitivní ustanovení, které by vylučovalo předpis dávky v jedné obci již z toho důvodu, že z téhož vozidla dávka byla zaplácena v obci jiné. Takového všeobecného ustanovení však není v žádné z norem rozhodných pro posouzení otázky dnes sporné.

Záleží tedy jedině na tom, zda podle pravidel o vybírání dávky z motorických dopravních prostředků v H. jsou tu pro rok 1926 předpoklady pro zdanění uvedeného vozidla v této obci. Při tom spor soustřeďuje se v otázku, bylo-li v uvedeném roce stanoviště sporného vozidla po rozumu § 1 dávk. prav. ve F. či v H.

Otázka, co sluší rozuměti stanovištěm vozidla, není sice v pravidlech výslovně řešena; z jednotlivých ustanovení jejich, zejména však z § 6 vyplývá, že stanovištěm dlužno rozuměti místo, kde vozidlo v době, kdy se ho nepoužívá, jest trvale uschováno, kde tedy má svou trvalou garáž. V daném případě není tedy závažnou okolnost, že automobil slouží účelům závodu, jehož sídlo jest v F., když v tomto místě neměl svou trvalou garáž. Poněvadž, jak nesporno, měl automobil svou trvalou garáž, kde byl mimo dobu používání uschován, v r. 1926 v H., uznal právem žal. úřad, že měl své stanoviště v H. a že proto podléhá dávce podle cit. pravidel v této obci.

č. 8085.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitosti: Převod na nevlastního syna a na snachu není prost dávky podle § 4 č. 3 dávk. řádu českého z r. 1915.

(Nález ze dne 3. září 1929 č. 16.216.)

Prejudikatura: Boh. A. 1096/22.

Věc: Josef a Marie H. v Ch. proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Spisem notářským ze 14. září 1920 postupili Josef a Marie Š. Josefu a Marii H. domek s pozemky, každému polovicí, za 2.000 Kč. V řízení ukládacím uplatňoval Josef H., že jest synem postupující Marie Š., Josef Š. že jest jeho otčímem, Marie H. že jest snachou jmenovaných, a dovolával se podle ustanovení § 4 č. 3 vl. nař. č. 545/1920, resp. dávk. pravidel z r. 1922 úplného osvobození od dávky.

Záručním platebním rozkazem ze 7. března 1927 byla nabyvatelům vyměřena dávka z přírůstku hodnoty nemovitosti částkou 2.685.01 Kč, to jest vzhledem k § 4 č. 3 dávk. řádu z r. 1915 třemi čtvrtinami vypočtené dávky. Rekursu do tohoto plat. rozkazu bylo nař. rozhodnutím vyhověno potud, že dávka snížena na 2.316.20 Kč, jinak však rekurs zamítnut.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

Stížnost běže nař. rozhodnutí v odpor pro nesprávnost výkladu § 4 č. 3 řádu o dávce z přírůstku hodnoty nemovitostí z 29. prosince 1915 č. 83 z. z. česk., dle něhož nejsou dávce podrobeny úplatné převody s předků na potomky, hájíc názor, že v pojmu »potomci« jsou zahrnuti i nevlastní syn, jakož i snacha. Názor ten jest mylný v obou směrech.

Ustanovení odst. 3 § 4 dávk. ř. z r. 1915 osvobozuje od dávky převody »s předků na potomky«. Poněvadž dávkový řád pojem »potomků« sám nevymezuje, dlužno slovo to bráti v technickém smyslu o. z. o., jenž slovem »potomci« (§§ 40 a 41 o. z. o.) rozumí pouze pokrevní příbuzné v linii sestupné na rozdíl od osob v poměru švagrovském. Nespadá tedy pod pojem »potomků« ani nevlastní syn, ani snacha. S výkladem tím je v souhlasu také prov. nař. k dávk. řádu z 31. prosince 1915 č. 3 z. z. z r. 1916, které v čl. 4 odst. 5 stanoví, že »předky« rozuměti jest bez rozdílu stupně všechny příbuzné v linii vzestupné a »potomky« všechny příbuzné v linii sestupné (§ 42), při čemž mezi původem manželským a nemanželským nečiní se rozdílu, z kteréhožto důvodu nejsou dávce podrobeny ani převody s předků na nemanželské potomky. Nss vyslovil pak — vycházeje z téhož výkladu sporného ustanovení — již v nál. Boh. A. č. 1096/22), že zeť nepatří mezi potomky ve smyslu § 4 č. 3 dávk. řádu z r. 1915.

Sproštěn dávky jest tudíž pouze převod $\frac{1}{4}$ nemovitosti s Marie Š. na jejího vlastního syna Josefa H., kdežto převod s Josefa Š. na jeho nevlastního syna Josefa H., dále pak převod na Marii H. vůbec, poněvadž nejde o převod s předků na potomky ve smyslu shora vymezeném, dávky sproštěn není. Právem proto žal. úřad podrobil dávce z přírůstku hodnoty nemovitostí $\frac{3}{4}$ převedených nemovitostí, osvobodiv pouze onu $\frac{1}{4}$, které nabyl Josef H. od Marie Š.

Č. 8086.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitosti: Jde-li o prodej nemovitostí, který podléhá úřednímu schválení stpú-u, jest